

נשים באותו זמן יוצאות כלן, ומתפנסות לתוך היכל שששם בתיה, ושםחות שם בכתה דברים עתיקים. ומשם יוצאות, ונכנסות כלן, והיא עמהן, לתוך היכל סրח, ושמחות בכתה דברים חדשים ועתיקים, ומשם יוצאות והיא עמהן, ונכנסות לתוך היכל יוכבד. וכן בכל אותן היכלות. בעית, רבבי, אמר לך סוד אחד. בא וראה, בכל שמטה ושמטה הפרוז יוצא: התפנסו גברים ונשים וכל אותן בני האמונה ובני השם. ואלו כלם מתחפשים, זכרים ונשים, וועלם. וכל אותן תינוקות מחלב נכסים לתוך ישיבת (התפנסו בני האמונה גברים ונשים, וכל אותן יונקי חלב, ועליהם או כלם מתחפשים, גברים ונשים, וועלם. ובולם נכסים לתוכה שיבת) הרקיע, ושמחים בחדרה ועלו שלהם, ושם שמחה על שמחה. ואוטו נער שפתחות רבונו בידיו עומד, ואומר להם מהם פאה דברים חדשים ועתיקים, ובכל רואים שמחה שאין שמחה באומה שמחה.

אחר כך נכנסים כלם לתוך כתה פרוכות, וכמה היכלות גנים פרוכות, שם, שם מאירים בنعم ה' בתוך היכל אהבת הקדוש ברוך הוא, וזהו שכתבו (זהלים כ') לחזות בنعم ה' ולברך בהיכלו. אחר כך פורחים התינוקות למעלה, והם פורחים למטה, וחזריים למקומתיהם ומחלבים בכפתלה. אשרי העם שלכל טוב

אותו עולם מצפים. אמר רבבי שמעון, ומה מתיקין מלין דשגען. הדברים ששמענו. אשרי חלקי שזכהתי לכל לשמי את כל זה. אשרי היום שזכהתי לךן. אמרו לו, רבבי, שלשה ימים יש לנו רשות לבא אליך, ואחר כך يوم אחד (עליה, ואין לנו רשות לבא. באותיו יום נספה) שמחה שלך.

בכל זמנה דרוחין סלקין לעילא. ונשין בההוא זמנה נפקין בלהו, ומתפנסיש לגו היכלא דבתיה פמן, וחדר אין פמן, בכתה מלין עתיקין. ומפמן נפקין, ועאלין בלהו. והיא עמהן, לגו היכלא דסירה. וחדר אין בכתה מלין חדרין ועתיקין, ומפמן נפקין ויהיא עמהן, ועאלין לגו היכלא דיוכבד. וכן בכל אינון היכליין. השהה רבבי אימא לך רזא חדא. תא חי, בכל שמטה ושמטה פרוזא נפיק, אטבנישו גברין ונשין, וכל אינון בני מהימנタא, וסיליקו. בדין בלהו מתחפשטיין דכפרין ונשין, וסליקין. וכל אינון ינפקי מחלב, עאלין לגו מתיבטא (ס"א אטבנישו בני מהימנタא גברין ונשין, וכל אינון ינפקי מחלב וסליקו. בדין בלהו מתחפשטיין דכפרין ונשין, וסליקו. ובלהו עליון לנו מטיבטא) דركיעא, וחדר אין חדרה, רעליליא דלהון, ותמן חדי על חדג. ובהיא נער דמפתחן דמאיריה בידיה, קם ואמר לוון פמה מלין חדרין ועתיקין, ובלהו חמאן חדרה, דלית חדרה בה היא חדרה.

לכתר עאלין בלהו לגו פמה פרוכתין, ובמה היכlein גניין פמן. דאיןון נברין בנעם יי', בגו היכלא דאהבה דקודשא בריך הוא. ורקא הוא דכתיב, (קהלים כ') לחזות בנעם ה' ולברך בהיכלו. לכתר פרחין ינוקין לעילא, ואינון פרחין למפא, ומחרין לדוכתיה, ומתלבשן כרבך דמייא. זכהה עמא דבל טיבא דהיא עלמא מחייבן.

אמר רבבי שמעון, מה מתיקין מלין דשגען. זאהה חולקא דידי, דזיביגנא לכל הא למשמע, זאהה יומא דנפקיננא הכא. אמר לייה רבבי, תלת יומין איתך לן רשו למיטי גבח, ולכתר יומא חד (ס"א ניזול ולא איתך לן רשו למיטי, בההוא יומא אמרתך) חדרה דילך.